Albina Ajd

OSAMLJENI VODNJAK

Ilustrirala Albina Ajd

Albina Ajd

Osamljeni vodnjak

Ilustrirala

Albina Ajd

Založila:

REALKA, Jasna Colnerič, s. p.

Lastine 2e, 3250 Rogaška Slatina

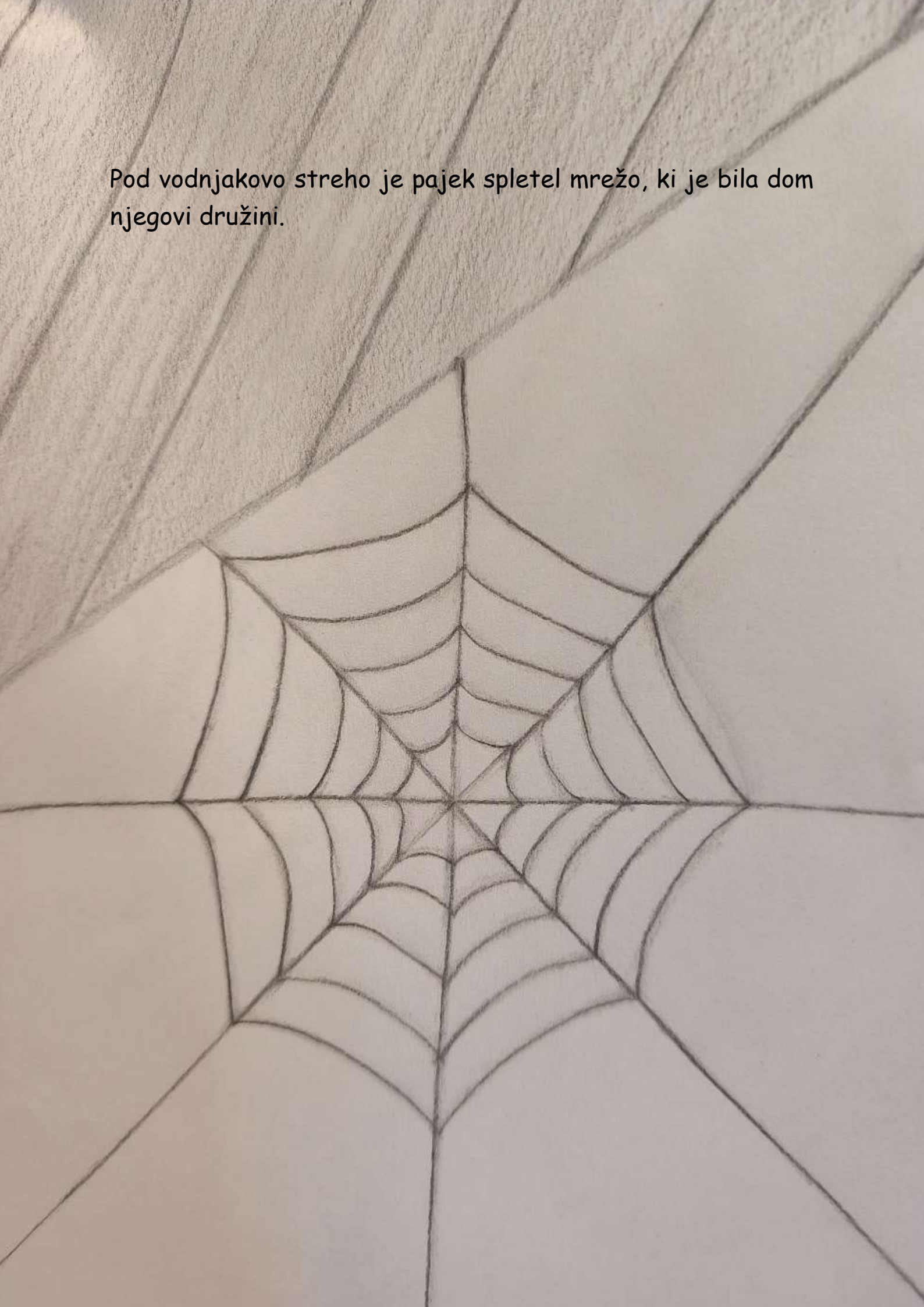
Leto izdaje: 2026

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID 301178883
ISBN 978-961-97565-4-6 (PDF)

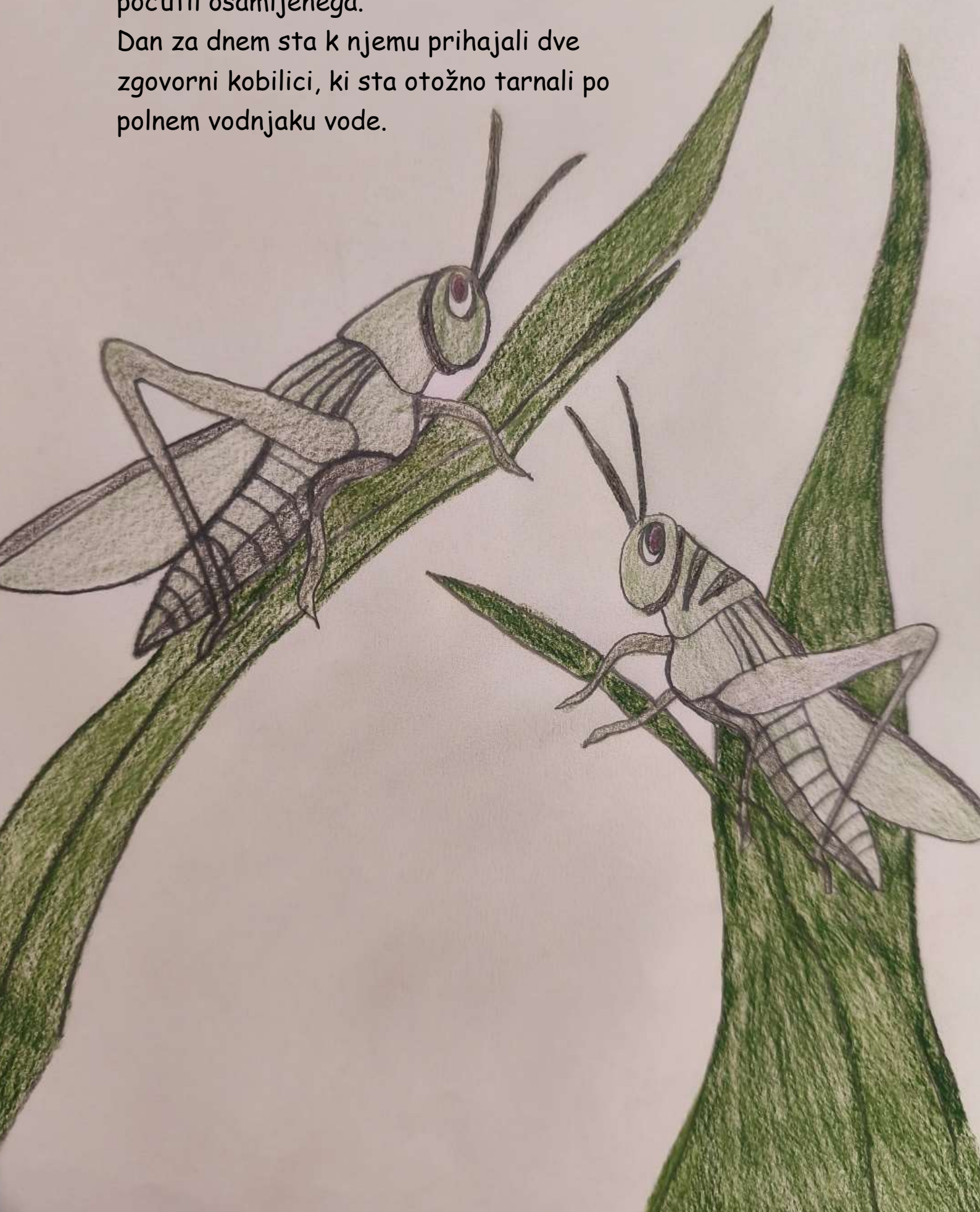
Za staro vaško hišo je sameval star, zapuščen vodnjak.

Pod vodnjakovo streho je pajek spletel mrežo, ki je bila dom njegovi družini.

Kljub temu da v njem ni bilo niti kapljice vode, se vodnjak ni počutil osamljenega.
Dan za dnem sta k njemu prihajali dve zgovorni kobilici, ki sta otožno tarnali po polnem vodnjaku vode.

»Kakšen dolgčas,« reče kobilica Pika kobilici Niki.

»Vsak dan posedava ob tem praznem vodnjaku, še odžejati se ne morava. Pojdiva raje drugam, k jezeru, kjer bova lahko namakali svoje nožice in čofotali v vodi.«

»Prav imaš prijateljica, tukaj je tako dolgočasno. Nič zanimivega ne doživiva in prav pogrešam družbo drugih kobilic.«

Kobilici sta odskakljali in se veselili novih dogodivščin.

Ob vsem tem veselju in navdušenju sta pozabili na vodnjak, ki se je na smrt prestrašil, da bo ostal čisto sam.

Pozabljen, star in neuporaben je povesil streho. Njegovo srce je začelo biti počasneje, njegovo veselje se je spreobrnilo v žalost in nasmeh je izginil. Postal je žalosten in osamljen.

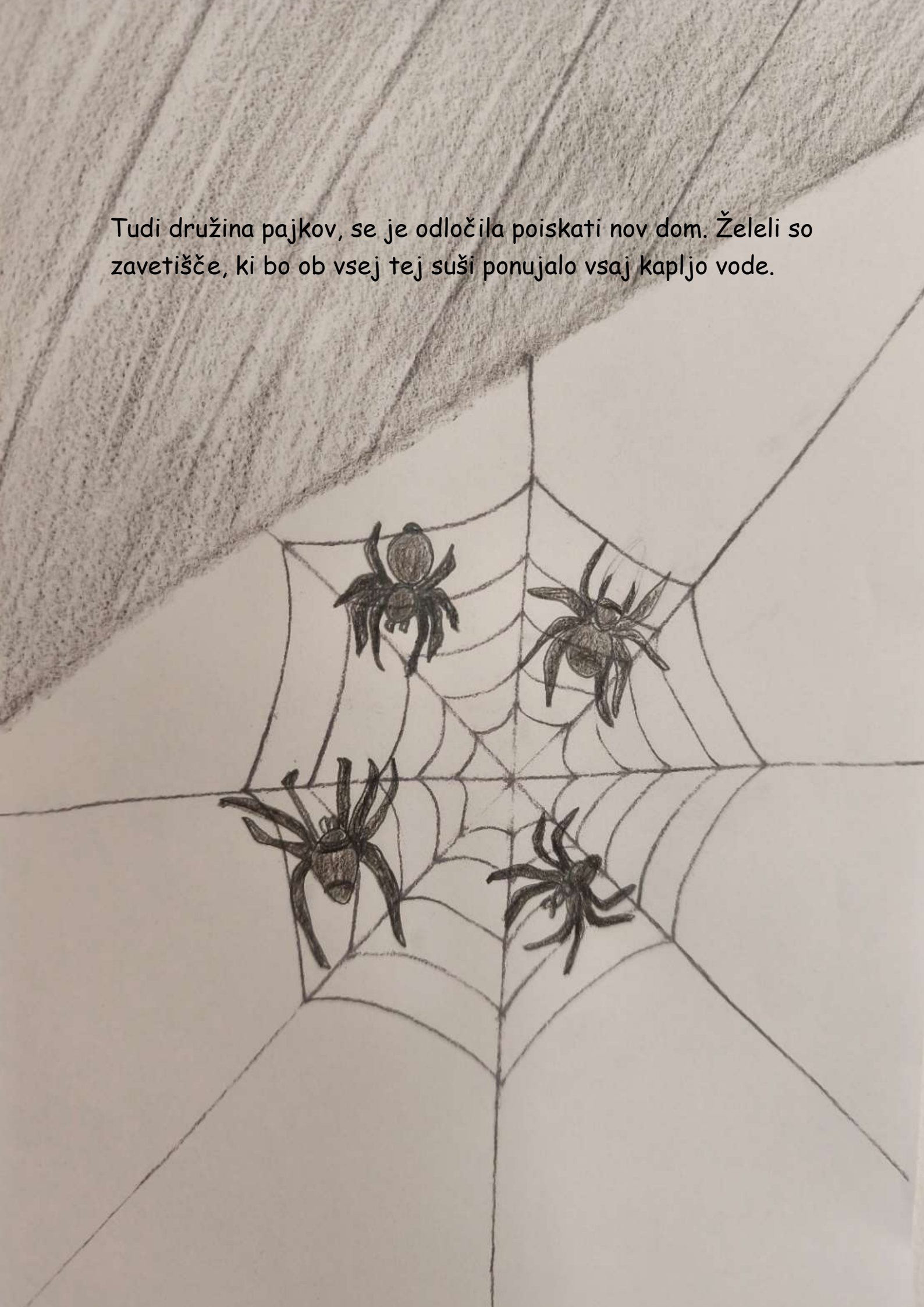

Minevali so dnevi. Osamljen vodnjak je bil vsak dan bolj otožen. Ničesar si ni bolj želel, kot družbe prijateljev in njihove pozornosti.

Kobilice so se ob jezeru zabavale, prepevale in veseljačile. Med vsem tem veseljem so čisto pozabile na stari, vaški vodnjak.

Tudi družina pajkov, se je odločila poiskati nov dom. Želeli so zavetišče, ki bo ob vsej tej suši ponujalo vsaj kapljo vode.

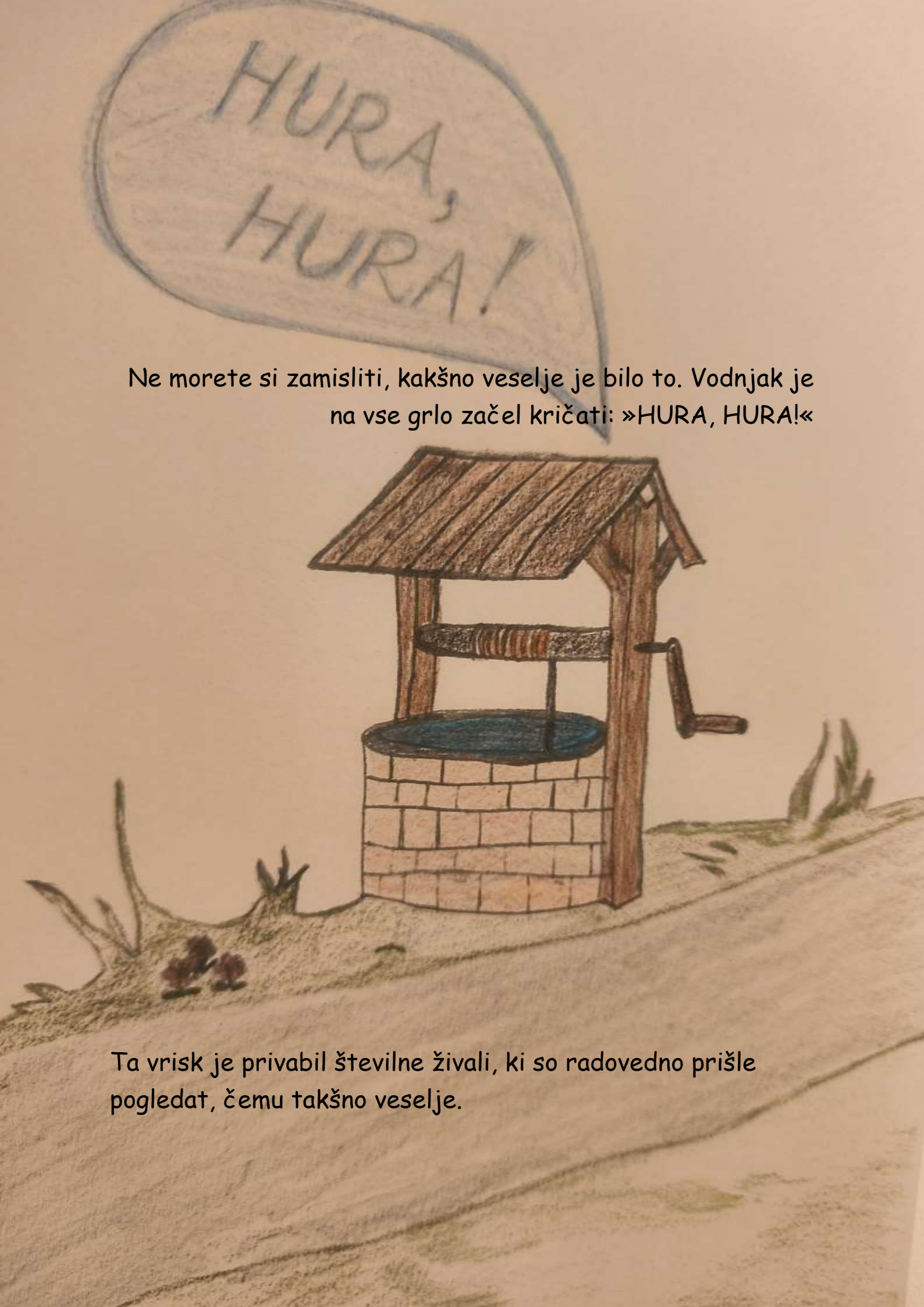
Osamljen vodnjak je sam pri sebi prosil, da bi končno začelo deževati. Tako bi dežne kaplje napolnile vodnjak in s tem bi vodnjak postal privlačnejši za živali, ki za svoje življenje potrebujejo vodo.

Pozno popoldne so temni oblaki prekrili nebo. Veter je pihal vse močneje. S svojim hrumenjem in bobnenjem je prestrašil živali daleč naokoli. Skrile so se v svoje domove. Pihati je začelo tako močno, da se je prestrašil tudi vodnjak, ki ga je skrbelo za svojo streho.

Prve kaplje so začele padati iz polnih oblakov. Končno se je staremu vodnjaku izpolnila želja. Deževalo je vedno močneje. Voda je polnila izsušen vodnjak in ga napolnila do vrha. Vodnjak je pokal od sreče!

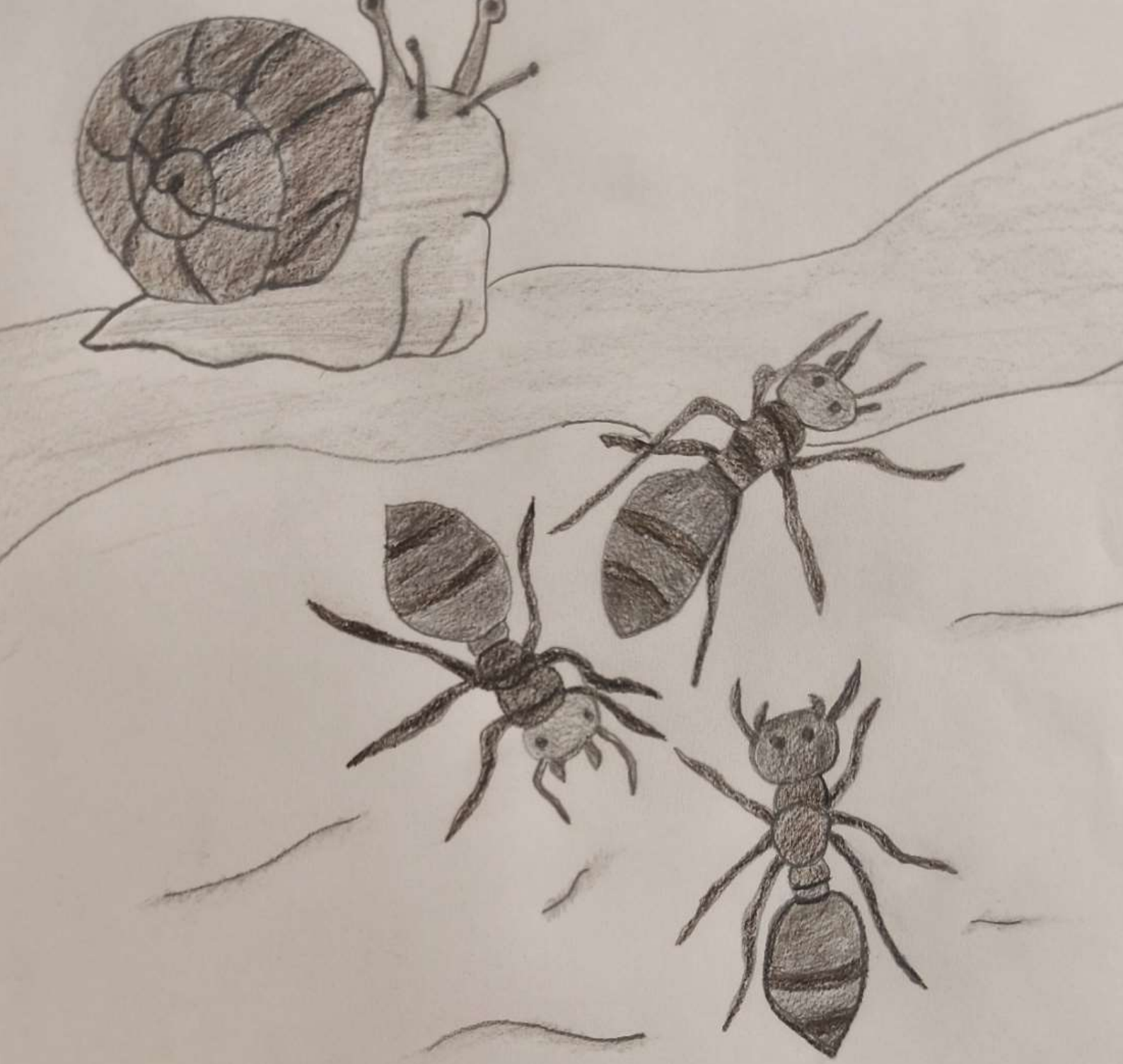

Ne morete si zamisliti, kakšno veselje je bilo to. Vodnjak je na vse grlo začel kričati: »HURA, HURA!«

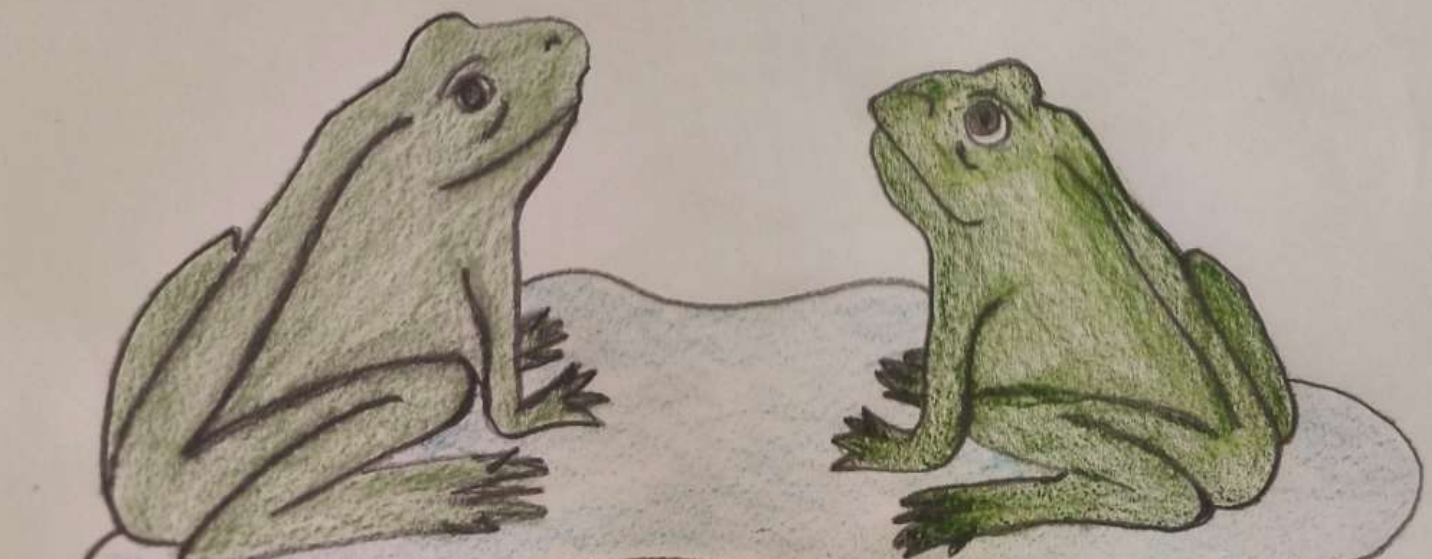
Ta vrisk je privabil številne živali, ki so radovedno prišle pogledat, čemu takšno veselje.

Ob pogledu na polni vodnjak so se razveselile. Neizmerno so bile vesele. Zavedale so se, da jim bo nudil obilico vode, ko bodo žejne.

Poln vodnjak ni privabil samo kobilic. Prišle so mravlje, žabi in polž.

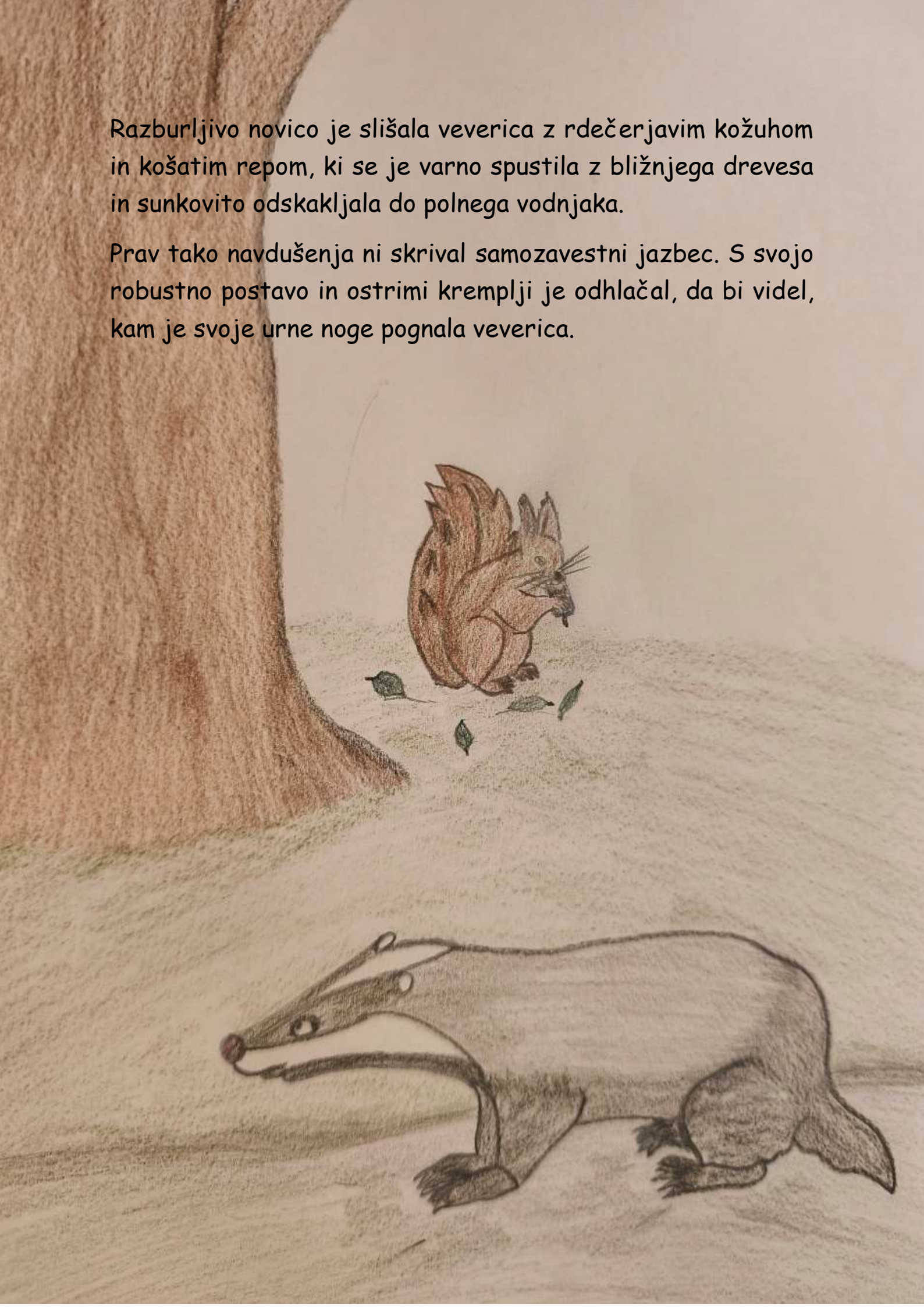

Tod mimo se je ustavila žejne srna z mladičem, ki je igrivo namakal svoj smrček in srkal kaplje vode.

Razburljivo novico je slišala veverica z rdečerjavim kožuhom in košatim repom, ki se je varno spustila z bližnjega drevesa in sunkovito odskakljala do polnega vodnjaka.

Prav tako navdušenja ni skrival samozavestni jazbec. S svojo robustno postavo in ostrimi kremplji je odhlačal, da bi videl, kam je svoje urne noge pognala veverica.

Ta prostor ob vodnjaku je postal prostor, kjer so se srečevale živali, se pogovarjale ter se odžejale.

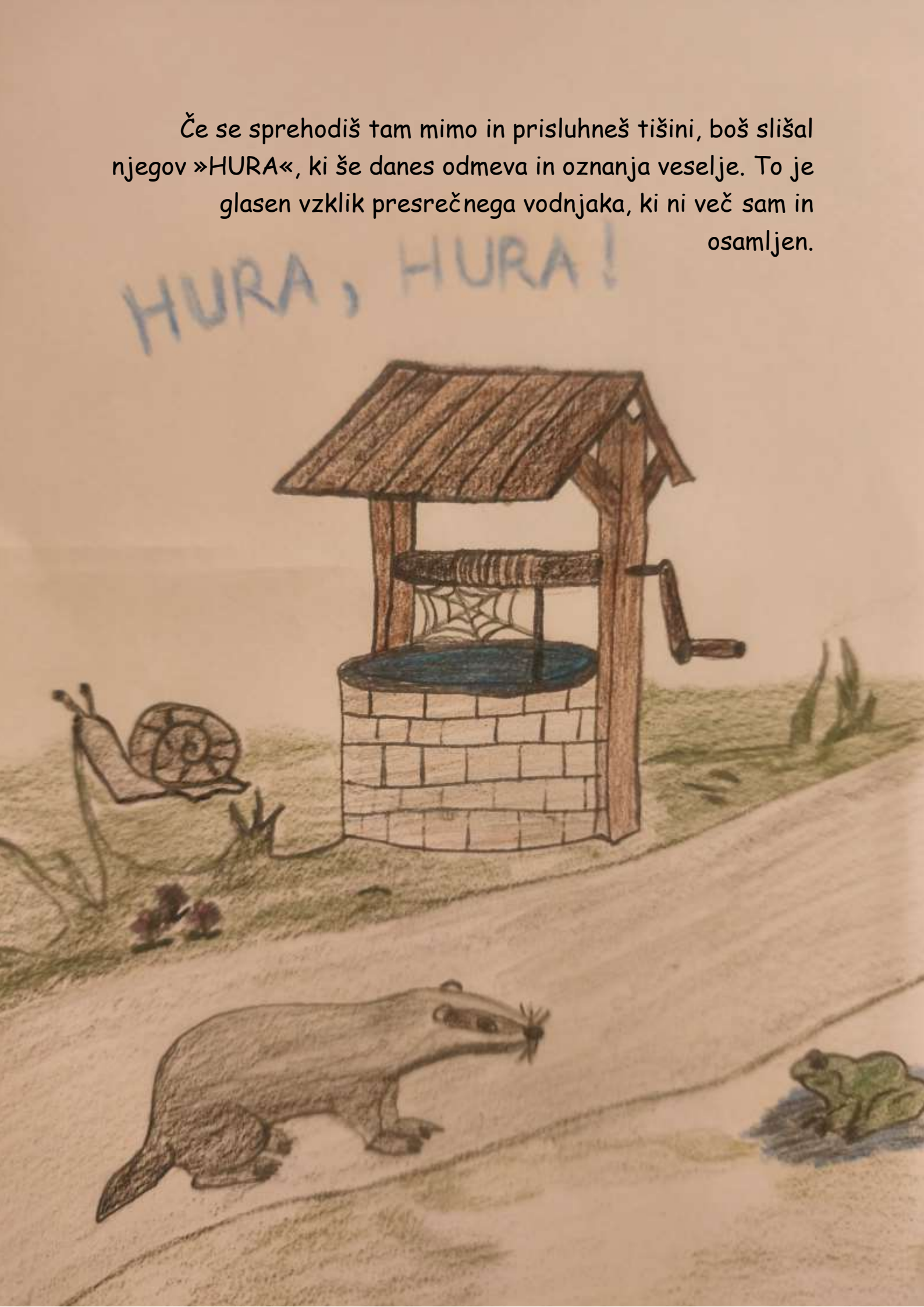
Dnevi so bili polni veselja in zabave. Tkale so se prijateljske vezi.

Nihče si ni more zamisliti, kako je dež razveselil osamljen vodnjak, kako je njegovo srce začelo biti hitreje in kako so se njegova usta razširila v nasmeh.

Če se sprehodiš tam mimo in prisluhneš tišini, boš slišal njegov »HURA«, ki še danes odmeva in oznanja veselje. To je glasen vzklik presrečnega vodnjaka, ki ni več sam in osamljen.

Če pa boš žejen, le zajemi z vedrom vodo in se odžejaj.

